

De Route

Varen met een hond aan boord is leuk en uitdagend. Het is leuk omdat we veel liefde bij onze hond Nelson kwijt kunnen. In overvloedige mate krijgen we dat altijd van hem terug. Het is uitdagend doordat Nelson tweemaal daags naar de wal wil. Wanneer we langszij een steiger liggen valt dit natuurlijk niet uitdagend te noemen, maar het gros van de tijd dobberen we echter achter ons anker en peddelen we met ons rubberbootje naar de wal. In een prachtige ankerbaai langs de kust van Portugal is dat niet anders. Terwijl Nelson en ik richting het zandstrand peddelen, blijkt een van de peddels niet in staat mijn immense krachten over te brengen op het water en breekt in tweeën. Met de overgebleven peddel ga ik voor op het rubberbootje zitten en ik peddel langzaam verder. De brandingsgolven die ontstaan terwijl ze het strand op rollen, hadden we vanaf de zeilboot al gezien, maar van dichtbij zijn ze ronduit imponerend. Een paar surfers zijn dichterbij gekomen om naar het rubberbootje te kijken dat bij het strand probeert te komen. De eerste golven krijgen ons te pakken en rollen onder ons door. Zolang ze niet breken gaat het prima. Ik kijk achterom en zie witte toppen op de golf achter ons. Het bootje word ruw omhoog geslingerd, maar het blijft overeind. De golf die daarna komt is minder coulant. De golf slaat over het bootje heen en sleurt ons mee richting het strand. Terwijl ik het zout uit mijn ogen probeer te knippen, peddel ik als nooit tevoren, maar het heeft geen enkele zin. De golf is te groot. Er is geen houden

aan. Met een snelheid waar verschillende surfers jaloers op zullen zijn gaan we zijwaarts op het strand af. Wanneer het bootje over de zandbodem schuurt verliest Nelson zijn evenwicht en hij valt eruit. Wonderbaarlijk genoeg weet hij goed terecht te komen en hij rent richting het strand. Met mijn ene peddel nog in de hand surf ik achter Nelson aan waarna het bootje volledig vastloopt. Het slaat over de kop, ik word eruit geslagen en kom plat op mijn buik twee meter achter een hijgende Nelson terecht.

De wandeling die erna komt is prachtig. We beklimmen een steile berghelling. Nelson klimt zoals gebruikelijk vele malen makkelijker omhoog dan ik. Eenmaal boven rent hij op een paar mensen af die hem enthousiast begroeten. Overal waar we komen is Nelson populair. Ik maak een praatje terwijl ik vanaf 250 meter hoogte naar onze zeilboot kijk. Het is een uitzicht dat me nooit zal vermoeien. Wanneer ik naar de surfers kijk, bedenk ik dat we ook weer terug moeten. Terug op het strand kijkt Nelson naar het rubberbootje en vervolgens naar mij. Wanneer ik zou vertellen dat hij met zijn kop heen en weer schudt, zou dat de geloofwaardigheid van dit boek ondermijnen, maar er gebeurt iets vergelijkbaars. Uitdagend gaat hij voor me staan en blaft naar me. Het is iets wat hij niet meer heeft gedaan sinds hij een puppy was. Wanneer ik naar hem toeloop, rent hij bij me weg. Ik besluit te wachten en na een paar minuten komt hij naast me op het strand zitten. We knuffelen een paar minuten en ik krijg hem met moeite in de rubberboot. Ik duw het bootje enkele meters de zee op en spring er daarna zelf ook in. Ik begin als een idioot te peddelen, maar de zee heeft andere plannen. Met een snelheid die vergelijkbaar is met die van een uur geleden, loopt het bootje weer vast op het strand. Nelson komt op vier poten terecht. Ik neem een hap zand. Er zijn dingen waar ik liever een hap van neem. Nelsons vertrouwen om ooit nog terug op de zeilboot te komen, lijkt steeds kleiner te worden. Terwijl ik overeind krabbel en Nelson roep, rent